

இலங்கையில் நீதித்துறைச் சுதந்திரம்

சிவகுமார், என்.

சுருக்கம்

இலங்கையில் நீதித்துறைச் சுதந்திரம் தொடர்பான ஏற்பாடுகளையும் அவற்றின் காத்திரமான வகிபங்கினையும் ஆராய்வதே இவ் ஆய்வுக் கட்டுரையின் நோக்கமாகும். இந்நோக்கினை அடையும் வகையில் முதலாம் மற்றும் இரண்டாம் நிலைத்தரவுகள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. நீதிபதிகள் எந்தவித முறைகேடான ஆதிக்கத்திற்கும் உட்படாவண்ணம், தமது தீர்ப்பை வழங்கக் கூடியதாகவிருக்கும் ஒரு நிலைப்பாட்டை அல்லது சூழ்நிலையினை நீதித்துறைச் சுதந்திரம் எனலாம். ஏனைய துறைகளிலிருந்து நீதித்துறை விடுபட்டிருப்பது மாத்திரம் நீதித்துறைச் சுதந்திரத்திற்கான காத்திரமான, முழுமையான வழிமுறைகள் எனக் கூறிவிட முடியாது. நீதித்துறையினைச் சார்ந்தோரும் சட்டத்தின் முன்னிலையில் சமமானவர்கள் என்ற தத்துவம் நிலைநிறுத்தப்பட வேண்டும். சோல்பரி யாப்பு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட ஆரம்ப காலப்பகுதிகளில், இலங்கையில் நீதித்துறைச் சுதந்திரம் பேணப்பட்டுள்ளமையினை அவதானிக்கலாம். 1972 ஆம் ஆண்டு யாப்பு நடைமுறையிலிருந்த காலத்தில் நீதித்துறைச் சுதந்திரத்தினைப் பாதிக்கும் செயற்பாடுகள் இடம்பெற்றன. தற்போது நடைமுறையிலுள்ள யாப்பில் நீதித்துறைச் சுதந்திரத்தினைப் பாதுகாப்பதற்கான ஏற்பாடுகளும் உள்வாங்கப்பட்டுள்ளன. அதேவேளை நீதித்துறைச் சுதந்திரம் நடைமுறையில் முறையாகப் பேணப்படவில்லை என்றவாதமும் வலுப்பெற்றுள்ளது.

அறிமுகம்

மக்கள் இறுதியாக நம்பிச் செல்கின்ற இடமாக நீதித்துறை காணப்படுவதனால், ஓர் அரசின் பிரதான மூன்று துறைகளுள் நீதித்துறைக்கு முன்னுரிமை கொடுக்கப்பட வேண்டிய தேவைப்பாடு இயல்பாகவே எழுகின்றது. ஐக்கிய நாடுகளின் நீதித்துறைச் சுதந்திரம் பற்றிய அடிப்படைக் கோட்பாடுகளின் முதலாம் உறுப்புரையின் பிரகாரம் “நீதித்துறையின் சுதந்திரத்திற்கு அரசு உத்தரவாதமளித்து அரசியல் யாப்பிலோ, நாட்டின் சட்டங்களிலோ அது சேர்க்கப்படுதல் வேண்டும். நீதித்துறையின் சுதந்திரத்திற்கு மதிப்பளிக்க வேண்டியதும், அதனை அவதானிக்க வேண்டியதும் ஒவ்வொரு அரசாங்கத்தினதும் மற்றும் நிறுவனத்தினதும் கடமையாகும்”. எனினும் இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்த காலத்திலிருந்து நீதித்துறையினது சுதந்திரம் துரதிஷ்டவசமாக கேள்விக்குட்படுத்தப்படும் நிகழ்வுகள் இடம்பெறுவதனைக் கண்டுகொள்ளலாம். இக்கட்டுரையானது சோல்பரி யாப்புக் காலத்திலிருந்து தற்காலம்வரை இலங்கையில் நீதித்துறை சுதந்திரம் தொடர்பான நிலைப்பாட்டினை ஆராய்வதாக அமைகிறது.

நீதித்துறைச் சுதந்திரம்

நீதித்துறையின் பணி அதன் முன் கொண்டு வரப்படுகின்ற பிணக்குகளை பாரபட்சமற்ற முறையிலும் சட்டத்திற்கு இணங்கவும் முடிவு செய்வதாகும். வழக்குத் தெளிவானதாகத் தெரிந்தாலும் எவ்விதமான பாரபட்சத்திற்கும் இடம் கொடுக்காமல் தீர்க்கப்பட்டது என்ற அபிப்பிராயத்தைக் கொடுக்க வேண்டிய கட்டாய நிலை நீதிபதிக்கு உண்டு. ‘நீதிபதிகள் எந்தவித முறைகேடான ஆதிக்கத்திற்கும் உட்படாவண்ணம், தமது தீர்ப்பை வழங்கக் கூடியதாகவிருக்கும் ஒரு நிலைப்பாட்டை அல்லது சூழ்நிலையினை நீதித்துறைச் சுதந்திரம்’ என அடையாளப்படுத்தலாம்.

தனிமனிதனின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்க நீதித்துறை சுதந்திரமாக இயங்க வேண்டும். நீதித்துறை சுதந்திரமற்றதாக, பக்கச் சார்புடையதாக மற்றும் அதிகாரமில்லாது சக்தியற்று இருந்தால், நீதியின் நேர்மை குறையும். 1959 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் புதுடில்லியில் இடம்பெற்ற சர்வதேச யூரிமார்கள் காங்கிரஸ் (International Congress of Jurists) கூட்டத்தில், சட்டவாட்சியின் கீழ் சுதந்திரமான சமூகம் அமைவதற்கு இன்றியமையாத தேவைப்பாடாக நீதித்துறைச் சுதந்திரம் காணப்படுகின்றது எனக் குறிப்பிடப்பட்டமை சுட்டிக்காட்டத்தக்கது.

நீதித்துறைச் சுதந்திரத்தினை பேணுவதில் நீதிபதிகள் பதவியடையும் முறை, அவர்களின் பதவிக்காலம், பணிக்காப்பு, ஊதியம் மற்றும் அவர்களின் தகுதிகள் போன்ற விடயங்கள் தாக்ககரமான வகிபங்கினைக் கொண்டுள்ளன.

நீதித்துறைச் சுதந்திரத்தில் நீதிபதிகளின் நியமன முறை மிகுந்த ஆதிக்கமுடையதாகும். அரசியல் கட்சிகளின் தலையீடு இன்றி, சட்டத்துறையில் தேர்ந்த அறிவுடையவர்களுள் நீதிபதிகளாக நியமிக்கப்படவேண்டும். நீதிபதிகளாக நியமிக்கப்படுபவர்களின் நேர்மை, நாணயம், சார்பின்மை ஆகியனவும் நியமனத்தின்போது கவனிக்கப்பட வேண்டும். சட்டத்துறையில் தேர்ந்த அனுபவம், நாணயம் உடையவர்களை நிருவாகத்துறை தெரிவு செய்யலாம். எனினும், சுதந்திரமான நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவினால் பரிந்துரை செய்யப்படுகின்றவர்களை நிருவாகத்துறை தெரிவு செய்வதானது மிகச் சிறப்புக்குரியதாகும்.

பதவிக்காலம் குறுகியதாகக் காணப்பட்டால், நீதிபதிகள் சுதந்திரமாகவும் நேர்மையாகவும் பக்கச்சார்பற்றும் செயற்பட வாய்ப்பில்லாது போய்விடும். அதேபோல, அதிகரித்த பதவிக்காலம் காணப்பட்டாலும், சீரின்மை ஏற்பட வாய்ப்புண்டு. எனவே, நீதிபதிகளின் நீண்ட பதவிக்காலத்தினைத் தீர்மானிக்கின்றபோது அவர்களது திறமை மற்றும் நேர்மை என்பன கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும். அமெரிக்க அரசியல் வல்லுனர் அலெக்சாண்டர் ஹமில்டன் (Alexander Hamilton), “நன்நடத்தை முறையில் நீதிபதிகளின் பதவிக்காலத்தைத் தீர்மானிப்பது தற்கால அரசாங்க முறையில் ஏற்பட்ட சிறந்த முன்னேற்றமாகும்” எனக் குறிப்பிடுகின்றார் (இராமசாமி பக்: 500).

நீதிபதிகள் சுதந்திரமாகப் பணியாற்றுவதற்கும், சார்பின்றிச் செயலாற்றுவதற்கும் அவர்களது பணிப்பாதுகாப்பு அவசியமாகும். ஆட்சியாளர், அதிகார வர்க்கம் மற்றும் பெரும்பான்மையினர் ஆகியோருக்கு எதிராகவும் நீதிபதிகள் தீர்ப்புக்கூற வேண்டிவரும். மேலும், தங்களை நியமனம் செய்தவர்களுக்கு எதிராகவும் தீர்ப்புகள் அமையலாம். இந்தச் சூழ்நிலைகளில் பணிப்பாதுகாப்பு இருந்தால்தான், நீதிபதிகள் சுதந்திரமாக நீதி கூற இயலும்.

நீதிபதிகளை எளிதில் பதவி நீக்க முடியாமையுடன், அவர்களைப் பதவி நீக்கவெனத் தனிமுறையும் காணப்படல் வேண்டும். அத்துடன், நீதிபதிகள் மீது குற்றம் சாட்டுபவர் ஒருவராகவும், அதை விசாரிப்பவர் மற்றொருவராகவும் அமைய வேண்டும். ஓர் அரசியல் யாப்பினை மாற்றுகின்றபோது, பதவியில் இருக்கின்ற நீதிபதிகளின் பாதுகாப்பிற்கான ஏற்பாடுகளும் அவ்யாப்பில் உள்ளடக்கப்பட வேண்டும். அதாவது, அவர்களுடைய பதவித் தொடர்ச்சிக்கான உத்தரவாதங்கள் காணப்பட வேண்டும்.

நிலையான, போதுமான சம்பளம் நீதிபதிகளுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும். நீதிபதிகள் தனிப்பட்ட வியாபாரம், தொழில் முயற்சிகளில் ஈடுபடுவதற்கான சந்தர்ப்பங்கள் வழங்கப்படுவதில் மட்டுப்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. எனவே, சம்பளமானது ஒழுங்கு முறையாக வழங்கப்படுவதுடன், நீதிபதிகளுடைய அந்தஸ்தினைக் கருத்திற்கொண்டு பொருத்தமான, போதியளவு சம்பளம் வழங்கப்பட வேண்டும். குறைந்த சம்பளம் கொடுக்கப்படுகின்றபோது, நீதிபதிகள் சிலவேளைகளில் இலஞ்சம் மற்றும் ஊழல் என்பவற்றிலும் ஈடுபடலாம் (Kapoor 2009, p:623).

நீதிச் சுதந்திரத்தைப் பேணுவதில் நீதிபதிகளின் தகுதிகளும் முக்கியமானது. இவர்கள் ஆளுமை, நன்நடத்தை, சிறந்த சட்ட நுணுக்கம், சட்ட வியாக்கியானம் செய்யும் பண்பு போன்றவற்றில் சிறந்த தேர்ச்சி பெற்றவர்களாகக் காணப்படல் வேண்டும். அப்போதுதான் ஏனைய துறைகளின் தலையீட்டின்றி செயற்பட வாய்ப்பு ஏற்படும்.

இலங்கையில் நீதித்துறைச் சுதந்திரம்

இலங்கையின் நீதித்துறைச் சுதந்திரம் தொடர்பாக ஆராய்கின்ற இப்பகுதியில், காலனித்துவத்தின் அனைத்துக் காலகட்டங்களையும் கவனத்தில் கொள்ளவில்லை. மாறாக, சோல்பரியாப்பு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட பின்னரான காலப்பகுதியே கவனத்திற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது.

சோல்பரி யாப்புக் காலத்தில் நீதித்துறைச் சுதந்திரம்

இலங்கை 1948ஆம் ஆண்டில் சுதந்திரமடைந்தது. அப்பொழுது சோல்பரி அரசியல் யாப்பு எனப் பொதுவாகச் சொல்லப்பட்ட, இலங்கை அரச சபைக் கட்டளை என்பதே செயல்முறையிலிருந்தது. இந்த யாப்பின் ஆறாம் பகுதி நீதித்துறை பற்றி விளக்கிக் கூறுகிறது. பிரிவு 52 தொடக்கம் 56 வரையான ஏற்பாடுகள் நீதிபதிகளதும், நீதித்துறை உத்தியோகத்தர்களதும் நியமனம், இடமாற்றம், பதவிநீக்கம் மற்றும் ஒழுங்காற்றுக் கட்டுப்பாடுகள் என்பன தொடர்பாக ஏற்பாடு செய்கின்றன (Cooray 2005, p.58). சோல்பரி யாப்பு அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட ஆரம்ப காலப்பகுதிகளில், இலங்கையில் நீதித்துறைச் சுதந்திரம் ஒப்பீட்டளவில் காத்திரமான முறையில்

பேணப்பட்டுள்ளமையினை அவதானிக்கலாம். அரசியலமைப்பு ரீதியான ஏற்பாடுகள் மற்றும் நீதிமன்றங்கள் வழங்கிய தீர்ப்புகள் என்பவற்றினை அடிப்படையாகக்கொண்டு இந்நிலைப்பாட்டினை விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

முன்னாள் பிரதம நீதியரசர் சன்சனி (Sansoni C.J) அவர்கள், சேனாதிர எதிர் இலஞ்ச ஊழல் ஆணைக்குழு (Senadhira vs The Bribery Commissioner) என்ற வழக்கில், அட்கின் (Atkin) பிரபுவினால் Toronto vs York Corporation எனும் வழக்கில் சுட்டிக்காட்டப்பட்ட மூன்று அடிப்படைக் கோட்பாடுகளை அடையாளப்படுத்தியதுடன், அவை சோல்பரி யாப்பின் பிரிவு 52இல் காணப்படுவதாகவும் குறிப்பிட்டார் (Cooray 2005,p.176). அத்தகைய ஆதாரமாக அமைகின்ற அடிப்படைக் கருத்துக்கள் வருமாறு; உயர்நிலை நீதிமன்றங்களுடைய நீதிபதிகள் மகாதேசாதிபதியால் நியமிக்கப்படல், உயர் நீதிமன்றத்தினுடைய நீதிபதிகள் நன்னடத்தை உள்ளவர்களாய் இருத்தல் வேண்டும் என்பதுடன், நன்னடத்தை இன்மையின் காரணமாக செனட் மற்றும் சனப்பிரதிநிதிகள் சபை ஆகியவற்றின் தீர்மானத்தின் பேரில் மகாதேசாதிபதியால் பதவி நீக்கப்படல் மற்றும் நீதிபதிகளுடைய சம்பளம் நிலையானதாகவும், பதவிக்காலத்தில் குறைக்கப்படாததாகவும் காணப்பட வேண்டும். மேற்படி, மூன்று விடயங்களுடன் மேலதிகமாக நீதிச் சேவை ஆணைக்குழுவின் நான்காவது ஏற்பாடாக நீதியரசர் சன்சனி அவர்கள் அடையாளப்படுத்தியமை குறிப்பிடத்தக்கது.

சோல்பரி ஆணைக்குழுவின் நீதித்துறையின் சுதந்திரத்தையும், பக்கச் சார்பின்மையையும் கருத்தில் கொண்டு செயலாற்றுவதற்கு, ஒரு நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவின் சிபாரிசு செய்தனர். இவ்வாணைக்குழு நீதித்துறைச் சுதந்திரத்தைப் பேணுவதில் முக்கிய பங்காற்றியது. குடியேற்ற நாட்டாட்சிக் காலத்திலும், பிரித்தானியாவின் தொடர்புகள் நீதித்துறையினூடாக (பிரித்தானிய கோமறைக்கழகம்) காணப்பட்ட காலப்பகுதிகளிலும் நீதித்துறை தொடர்பான காத்திரமான செயற்பாடுகள் முன்னெடுக்கப்பட்டுள்ளன (Desmond Fernando 157).

எவ்வாறாயினும், சோல்பரி யாப்பினுடைய இறுதிக்காலங்களில் நீதித்துறையின் சுதந்திரத்தைப் பேணுவதற்கு முரணான விடயங்கள் இடம்பெற்றமையினையும் அவதானிக்கலாம். குறிப்பாக, அரசியல் சகாயம் கொண்டவர்கள் நீதித்துறையில் நுழைந்தமை இக்காலத்தில் இடம்பெற்ற குறைபாடான நிகழ்வாகும். இவ்விடயத்தினை ஐயம்பதி விக்ரமரத்தன் (2007) அவர்கள், தனது 'Fundamental Rights in Sri Lanka' என்ற நூலில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

‘வேளிப்படையானவிவாதத்திற்கும்,கருத்துவேற்றுமைக்கும்உட்படக்கூடியவாறான நியமனங்கள் இடம்பெற்றமையினைக் காணலாம். இலங்கை சுதந்திரக் கட்சியின் சார்பாக முன்பு இடம்பெற்ற பொதுத்தேர்தலில் வேட்பாளராகப் போட்டியிட்ட ஒருநபர் 1964இல் பருவ நீதிமன்ற ஆணையாளராக (Commissioner of Assize)நியமிக்கப்பட்டார். மீண்டும், அதேகட்சியின் பாராளுமன்ற உறுப்பினராகக் காணப்பட்டவர், 1971இல் உயர் நீதிமன்றத்தின் நீதிபதியாக நியமிக்கப்பட்டார். சிறிது காலத்தின் பின், அவர் அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்திலும் நியமிக்கப்பட்டார். இவ்வாறான, நியமனங்கள் நீதி நிருவாகத்தில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கையினை உருவாக்கமாட்டாது. இவை கட்டாயம் தவிர்க்கப்பட வேண்டியவையாகும்’.

முதலாம் குடியரசு யாப்புக் காலத்தில் நீதித்துறைச் சுதந்திரம்

1972ஆம் ஆண்டின் முதலாம் குடியரசு அரசியல் யாப்பில், சோல்பரி யாப்பின் மூலம் இலங்கை நீதித்துறை விவகாரங்களில் பிரித்தானிய கோமறைக் கழகத்திற்கிருந்த அதிகாரங்கள் அனைத்தும் நீக்கப்பட்டதுடன், அவை அனைத்தும் இலங்கையின் நீதித்துறை அமைப்புக்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டன (De Silva 2008,p.409).

1972ஆம் ஆண்டு யாப்பு நடைமுறையிலிருந்த காலத்தில் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம், உயர் நீதிமன்றம், மாவட்ட நீதிமன்றம், நீதிவான் நீதிமன்றம், விசேட நீதிமன்றம் போன்ற நீதிமன்றங்கள் காணப்பட்டன. மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமே இலங்கை நீதித்துறையின் அதியுயர் நீதிமன்றமாகக் காணப்பட்டது. இதில் பிரதம நீதியரசரும், 10 இற்குக் குறையாத ஆனால் 20 இற்கு மேற்படாத நீதியரசர்களும் காணப்படுவர். இவர்கள் பிரதம மந்திரியின் சிபாரிசின் பெயரில் ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்பட்டார்கள். இவர்களை ஓய்வு பெறுமுன் பதவிநீக்க வேண்டுமாயின், தவறான நடத்தை, ஒழுக்கியீனம் என்பனவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு ஒரு பிரேரணையைத் தேசிய அரசுப்

பேரவையில் கொண்டுவந்து நிறைவேற்றுவதன் மூலம் சாதாரண பெரும்பான்மையுடன் பதவி நீக்கலாம்.

நீதிபதிகளினதும், நீதி நிருவகிக்கும் அரசு அலுவலகர்களினதும் சுதந்திரம் தொடர்பான ஏற்பாடுகளை 1972ஆம் ஆண்டு யாப்பின் உறுப்புரை 131இல் காணலாம். இவ்யாப்பின் கீழ் நீதிச் சேவைகள் ஆலோசனைச் சபையானது நீதிச்சேவை உத்தியோகத்தர்களின் ஆட்சேர்ப்பு வழிமுறைகள் பற்றிய தனது சிபாரிசுகளைச் செய்யும். நீதிச்சேவை பதவிகளில் வெற்றிடங்கள் ஏற்படும் போது இச்சபை அமைச்சரவைக்கு, விண்ணப்பதாரிகளின் பட்டியல் உட்பட, தாம் பதவிக்குச் சிபாரிசு செய்த பட்டியலையும் இணைத்து அனுப்பிவைக்கும். இச்சபை சிபாரிசு செய்து அனுப்பிய பெயர்களை விட வேறு விண்ணப்பதாரிகளை அமைச்சரவை தெரிவு செய்தால், அதற்கான காரணங்களை தேசிய அரசுப் பேரவையில் விளக்க வேண்டும். இது நீதிச்சேவை பதவி வழங்கலில் எத்தகைய பாரபட்சமும் ஏற்படாமல் காக்கும் புதிய பாதுகாப்பு எனக் கருதப்பட்டது (அம்பலவாணர் சிவராஜா 84).

நீதிபதிகளினதும், நீதி நிருவகிக்கும் ஏனைய அரசு அலுவலகர்களினதும் வேலை நீக்கம் மற்றும் ஒழுக்காற்றுக் கட்டுப்பாடு தொடர்பான ஏற்பாடுகளை மேற்கொள்ள நீதிச்சேவைகள் ஒழுக்காற்றுச்சபை ஒன்றும் தாபிக்கப்பட்டது.

1972ஆம் ஆண்டு யாப்பில் நீதித்துறைச் சுதந்திரத்தினைப் பேணும் வகையில் பல ஏற்பாடுகள் இடம்பெற்றுள்ளபோதும், அவை காத்திரமான ஏற்பாடுகளாகக் காணப்பட்டனவா என்பதில் வாதப் பிரதி வாதங்கள் நிலவுகின்றன. ஆட்சியில் இருந்த அரசு தலைவர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட நீதித்துறைமீதான தலையீடுகள், நீதிச்சேவை ஆலோசனைச் சபை மற்றும் நீதிச்சேவை ஒழுக்காற்றுச்சபைகளுடைய குறைந்த பட்ச அதிகாரம் மற்றும் நிருவாகத்துறை நீதித்துறையில் கொண்டிருந்த தொடர்புகள் என்பன, நீதித்துறைச் சுதந்திரம் காத்திரமான முறையில் பின்பற்றப்படவில்லை என்ற வாதத்தினை வலுப்படுத்துகின்றன. அம்பலவாணர் சிவராசா அவர்கள், தனது 'இலங்கை அரசியல்' என்ற நூலில், 1972ஆம் ஆண்டின் யாப்பின் மூலம் நீதித்துறைக்கும், அமைச்சரவைக்குமிடையே நிலவும் தொடர்புகள் பற்றிக் கண்டிக்கப்பட்டதாக குறிப்பிட்டுள்ளார்.

முதலாம் குடியரசு யாப்பின் கீழ் நீதி அமைச்சருக்கு நீதிபதிகளது இடமாற்றம் தொடர்பில் பரந்தளவிலான அதிகாரங்கள் காணப்பட்டன (Marasinghe 87). அப்பொழுது நீதி அமைச்சராயிருந்த திரு.பீலிக்ஸ் டயஸ் பண்டாரநாயக்கா, உயர் நீதியரசர்கள் சிலரைத் தேசிய அரசுப் பேரவையில் (National State Assmby) தாக்கீப் பேசியிருந்தார். நிர்வாக அதிகாரமுடையவர்களுக்கெதிராக ஒரு தீர்வு வழங்கப்பட்ட உடனேயே அவர் அவ்வாறு பேசினார். உயர் நீதிமன்றம் முரணான ஒரு தீர்ப்பை வழங்கியதன் விளைவாக, ஒரு சட்டத்திருத்தத்தைக் கொண்டுவந்தபொழுதே அவ்வாறு அவர் பேசினார். இச்செயற்பாடானது ஒரு 'நீதிபதிக்கெதிராகப் பிரேரணை ஒன்றைக் கொண்டு வந்தேயல்லாமல் வேறுவகையில் ஒரு நீதிபதிக்கெதிராக குறிப்புரை கூறக்கூடாது' (no comments should be made about a judge unless it is based on a substantive motion)என்ற விதியை மீறியமையாகும் (Desmond Fernando 158).

இரண்டாம் குடியரசு யாப்புக் காலத்தில் நீதித்துறைச் சுதந்திரம்

1978ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பு உறுப்புரை 105(1) உயர் நீதிமன்றம், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம் மேல் நீதிமன்றம், ஏனைய முதனிலை மன்றங்களை நீதி நிருவாகத்திற்கு அமைந்த நிறுவனங்களாக அங்கீகரிக்கின்றது. முதனிலை நீதிமன்றங்களாக, மேல் நீதிமன்றம், மாகாண மேல் நீதிமன்றம், மாவட்ட நீதிமன்றம், குடும்ப நீதிமன்றம், காதிநீதிமன்றமும் காதிச்சபையும், நீதவான் நீதிமன்றம், ஆரம்ப நீதிமன்றம், சிறுவர் நீதிமன்றம் போன்றன விளங்குகின்றன.

மாவட்ட, நீதிவான், ஆரம்ப நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகள் நீதித்துறைச் சேவை ஆணைக்குழுவினால் நியமிக்கப்படுவர். மேல் நீதிமன்றத்திற்கான நீதிபதிகளைச் ஜனாதிபதி நியமிப்பார். இவ்வாறு நியமிக்கின்றபோது நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவின் சிபாரிசுக்கு இணங்கவே ஜனாதிபதி செயற்பட வேண்டும். யாப்பின் 17வது திருத்தத்தின் பிரகாரம் நீதித்துறைச் சேவை ஆணைக்குழு அத்தகைய சிபாரிசுகளைச் செய்ய முன்னர், சட்டத்துறைத் தலைமையதிபதியுடன் கலந்தாலோசித்தல் வேண்டும். இவ்வாறு நியமிக்கப்படும் நீதிபதிகளிடையேயிருந்து, மாகாண மேல் நீதிமன்றத்திற்கென பிரதம நீதியரசர் நீதிபதிகளைக் குறித்தொதுக்குவார் (செல்வகுணபாலன் 2007, பக். 115).

இரண்டாம் குடியரசு யாப்பின் அத்தியாயம் XV, உறுப்புரை 105இல் நீதிமன்றங்கள் தாபிக்கப்படுதல் தொடர்பாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அவ்வகையில், அரசியலமைப்பின் ஏற்பாடுகளுக்கமைய, மக்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாத்து, அவற்றை நடைமுறைப் படுத்தும் நீதி நிருவாகத்துக்கான நிறுவனங்களாக; இலங்கைக் குடியரசின் உயர் நீதிமன்றம், இலங்கைக் குடியரசின் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றம், இலங்கைக் குடியரசின் மேல் நீதிமன்றம் என்பன அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அத்துடன், பாராளுமன்றம் காலத்திற்கு காலம் வேறு முதன்மை நீதிமன்றங்களையும், நியாய சபைகளையும் அல்லது அத்தகைய நிறுவனங்களையும் தாபிக்கக்கூடிய அதிகாரத்தினையும் உறுப்புரை 105 வழங்குகின்றது (Cooray 1995, p:515).

உயர் நீதிமன்றமும், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமும் அரசியல் யாப்பினால் மேல்நிலை நீதிமன்றங்களாக அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளதுடன், 1978ஆம் ஆண்டு யாப்பின் கீழ் நீதித்துறைச் சுதந்திரம் பற்றிய கலந்துரையாடலில் முக்கிய இடத்தினையும் பெற்றுக்கொள்கின்றன.

உயர் நீதிமன்றமானது, பிரதம நீதியரசரையும் 06 பேருக்கு குறையாத, ஆனால் 10 பேருக்கு மேற்படாத நீதியரசர்களையும் கொண்டது. பதினேழாம் திருத்தத்தின் பிரகாரம் நீதியரசர்கள் அரசியலமைப்புப் பேரவையின் அங்கீகாரத்துடன் ஜனாதிபதியால் நியமிக்கப்படுகின்றனர். ஓய்வு பெறும் வயது 65 ஆகும். மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமானது, தலைவர் மற்றும் ஆகக்குறைந்தது 6 நீதியரசர்களையும், ஆகக் கூடியது 11 நீதியரசர்களையும் கொண்டதாகும்.

இரண்டாம் குடியரசு யாப்பிற்கான, 17ஆவது திருத்தம் கொண்டுவரப்படுவதற்கு முன்பு, உறுப்புரை 107(1)இன் பிரகாரம் பிரதம நீதியரசர், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத் தலைவர், உயர்நீதிமன்றத்தினதும், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தினதும் ஏனைய ஒவ்வொரு நீதிபதியும் குடியரசின் ஜனாதிபதியினால் அவரது கைப்பட எழுதப்பட்ட எழுத்தாணையின் மூலம் நியமிக்கப்பட்டனர்.

மேற்படி நிருவாகத்துறையினைச் சார்ந்த ஜனாதிபதியினால் நீதியரசர்களும், நீதிபதிகளும் நியமிக்கப்படுவதற்கான ஏற்பாடானது York Corporation வழக்கில், Atkin பிரபுவின் குறிப்பிடப்பட்ட முதலாவது பொதுவிதியினைத் தழுவிவதாகும். அதாவது, உயர்நிலை நீதிமன்றங்களுடைய நீதிபதிகள் மகாதேசாதிபதியால் நியமிக்கப்படல் என்பதே அவரது கருத்தாகும். இங்கு ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்படுகின்றார். எவ்வாறாயினும், Atkin பிரபுவின் குறிப்பிட்ட விடயம், மேலும் சிறப்பாக அமைய வேண்டுமானால், போதிய அதிகாரங்களைக் கொண்ட, சுதந்திரமும் நடுநிலைமையும் வாய்ந்த நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவின் சிபார்சு செய்யப்பட்டவர்களை, நிருவாகத்துறையின் தலைவர் நியமிக்கக் கூடிய ஏற்பாடுகள் காணப்பட வேண்டும்.

17ஆவது திருத்தமானது, மேற்குறிப்பிட்ட நியமனம் தொடர்பில் ஜனாதிபதிக்குக் காணப்பட்ட அதிகாரத்தில் சில மட்டுப்பாடுகளைக் கொண்டு வந்தமை சுட்டிக்காட்டத்தக்கது. அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 41(இ)ஆனது குறிப்பிட்ட பதவிகளை அடையாளப்படுத்தி, அவை தொடர்பான நியமனத்திற்கு அரசியலமைப்புப் பேரவையின் அங்கீகாரத்தினைத் தேவைப்படுத்தியது. அத்தகைய பதவிகளுள், பிரதம நீதியரசரும் உயர் நீதிமன்றின் நீதியரசர்களும், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றின் தலைவரும், நீதியரசர்களும், நீதிச் சேவை ஆணைக்குழுவின் தவிசாளர் தவிர்ந்த ஏனைய உறுப்பினர்கள் மற்றும் சட்டமா அதிபர் பேற்றளவும் உள்ளடங்குகின்றன.

மேற்குறிப்பிட்ட பதவிகளுள் உயர்நீதிமன்றின் நீதியரசர்களையும், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றின் தலைவர் உள்ளிட்ட ஏனைய நீதியரசர்களையும் நியமிக்கும் போது தேவைப்படின், பேரவையானது பிரதமநீதியரசரினதும், சட்டமா அதிபரினதும் அபிப்பிராயத்தைப் பெறலாம்.

உயர் நீதிமன்ற நீதியரசர்களையும், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற நீதிபதிகளையும் பதவிநீக்கும் வழிமுறைகள் உறுப்புரை 107இல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. உயர் நீதிமன்ற நீதியரசர்களையும், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற நீதிபதிகளையும் பதவிநீக்க வேண்டுமானால், நிருபிக்கப்பட்ட தவறான நடத்தை அல்லது ஆளுமையின்மை போன்ற அடிப்படைகள் நிருபிக்கப்படுவதன் மூலம் பதவியிலிருந்து விலக்கப்படலாம். அத்தோடு சனாதிபதி பாராளுமன்றத்தில் உரையாற்றியபின்னர், பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களில் பெரும்பான்மையினர் ஆதரவளிப்பின் நீக்கப்படலாம். இப்பதவி நீக்கும் பிரேரணையை பாராளுமன்ற மொத்த

உறுப்பினர்களில் 1/3 பங்கிற்கு குறையாதோர் கையொப்பமிட்டு சபாநாயகரிடம் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். இவ்விடத்தில் உறுப்புரை 107(2) இனை சுட்டிக்காட்டுவது பொருத்தமானதாகும்.

நீதிபதி ஒவ்வொருவரும் நன்னடத்தை உடையவராயிருக்கும்வரை பதவி வகித்தல் வேண்டுமென்பதுடன் எண்பிக்கப்பட்ட துர்நடத்தை அல்லது தகவின்மை அவர்பால் உள்ளது என்ற ஏதுவின்மீது அத்தகைய நீதிபதியை அகற்றும்படி கூறும் பாராளுமன்றப் பிரேரணையொன்று பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் மொத்த எண்ணிக்கையின் பெரும்பான்மையினால் (சமூகமளிக்காத உறுப்பினர்கள் உட்பட) ஆதரவளிக்கப்பட்டு ஜனாதிபதிக்குச் சமர்ப்பிக்கப்பட்டதன் பின்னர் ஜனாதிபதியினால் ஆக்கப்படும் கட்டளையொன்றின் மூலமாகவன்றி அகற்றப்படுதலும் ஆகாது;

ஆயினும், அத்தகைய பிரேரணையொன்றைச் சமர்ப்பிப்பதற்கான எதுவும், அத்தகைய தீர்மானம் பற்றிய அறிவித்தல் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களின் மொத்த எண்ணிக்கையின் மூன்றிலொன்றிற்குக் குறையாதோரால் கையொப்பமிட்டிருப்பதோடு, சார்த்தப்பட்ட துர்நடத்தை பற்றிய அல்லது தகவின்மை பற்றிய முழு விபரங்களையும் அது கொண்டிருந்தாலன்றி சபாநாயகரினால் ஏற்றுக் கவனிக்கப்படுதல் ஆகாது, அல்லது பாராளுமன்ற நிகழ்ச்சித்தாளில் இடம் பெறுதல் ஆகாது.

மேற்படி, நடைமுறைகளுக்கிணங்க மேற்கொள்ளப்படும் செயல்முறையில் நீதிபதி தாமாகவோ அல்லது பிரதிநிதி மூலமாகவோ தோன்றி தமது கருத்தை உரைக்கலாம். உறுப்புரை 107(2)இன் ஏற்பாடானது, நீதித்துறைச் சுதந்திரம் தொடர்பில் York Corporation வழக்கில் Atkin பிரபுவினால் குறிப்பிடப்பட்ட இரண்டாவதுபொதுவிதியினைத் தழுவிவதாகும் (OUSL, p; 09). அதாவது, உயர் நீதிமன்றத்தினுடைய நீதிபதிகள் நன்னடத்தையுள்ளவராய் இருத்தல் வேண்டும் என்பதுடன், நன்னடத்தை இன்மையின் காரணமாக செனட் மற்றும் சனப்பிரதிநிதிகள் சபை ஆகியவற்றின் தீர்மானத்தின்பேரில் மகாதேசாதிபதியால் பதவி நீக்கப்படல் வேண்டும் என்பதே இரண்டாவது கருத்தாகும்.

யாப்பின் உறுப்புரை 108இல் நீதிபதிகளது சம்பளம், ஒவ்வூதியம் தொடர்பில் காத்திரமான ஏற்பாடுகள் உள்வாங்கப்பட்டுள்ளன. அதாவது, York Corporation வழக்கில் Atkin பிரபுவினால் குறிப்பிடப்பட்ட மூன்றாவது பொதுவிதியினைத் தழுவிவதான ஏற்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. நீதிபதிகளுடைய சம்பளம் நிலையானதாகவும், பதவிக் காலத்தில் குறைக்கப்படாததாகவும் காணப்பட வேண்டும் என்பதே அவ் மூன்றாவது விதியாகும்.

நீதித்துறைச் சுதந்திரம் தொடர்பில் நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவினது வகிப்பங்கும் சுட்டிக்காட்டப்படக்கூடியதாகும். 1978 ஆம் ஆண்டு யாப்பின் உறுப்புரை 112(1) மற்றும் 114 என்பன கீழ்நிலை நீதிமன்றங்களின் நீதிபதிகளது நியமனம், இடமாற்றம், பதவிநீக்கம், ஒழுக்காற்று நடவடிக்கை தொடர்பில் நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவினது அதிகாரங்களைக் குறிப்பிடுகின்றன. இவ் ஏற்பாடுகளின் மூலம் முன்னாள் பிரதம நீதியரசர் சன்சனி (Sansoni C.J) அவர்கள், சேனாதிர எதிர் இலஞ்ச ஆணையாளர் வழக்கில் நான்காவதாகச் சுட்டிக்காட்டிய விடயம் நிலைநிறுத்தப்பட்டுள்ளது. நீதிச் சேவை ஆணைக்குழுவினையே நான்காவது ஏற்பாடாக நீதியரசர் சன்சனி அவர்கள் அடையாளப்படுத்தியிருந்தார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 116 மற்றும் 115 என்பன நீதித்துறை மற்றும் நீதித்துறைச் சேவை ஆணைக்குழு என்பவற்றில் தலையிடுதலை தவறான செயல்களாக அடையாளப்படுத்துவதுடன், அவற்றுக்கான தண்டனைகளையும் குறிப்பிடுகின்றன. உறுப்புரை 115இன் பிரகாரம், ஒருவருடைய கடமையின் பொழுது தவிர, ஏனைய சந்தர்ப்பங்களில் எவ்வகையிலும், நேரடியாகவோ மறைமுகமாகவோ, தாமாக அல்லது வேறு எவரேனும் ஆள் மூலமாக நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவின் அல்லது அதன் எவரேனும் உறுப்பினரின் ஏதேனும் தீர்மானத்தை திசை திருப்புதல், அல்லது திசைதிருப்பு எத்தனித்தல் குற்றமாகும்.

நீதிமன்றத்தை அவமதித்தல் (Contempt of Court) தொடர்பாக காணப்படுகின்ற விதிகளும் நீதித்துறைச் சுதந்திரத்தினைப் பலப்படுத்துகின்ற ஏற்பாடுகளாக பார்க்கப்பட வேண்டியவைகளாகும். நீதிமன்றத்தை அவமதித்தல் என்பதில், நீதிமன்றத்தின் சாதாரண நடவடிக்கைகளைக் குழப்புவதான அல்லது நீதிமன்றத்தின் அதிகாரத்தைக் குறைத்தலான அல்லது நீதிபிரபாலனத்துடன் தலையிடுதலுமான செயல்கள் உள்ளடங்குகின்றன. நீதிமன்றத்தினுள் புரியப்பட்ட அவமதிக்கும் செயலுக்கும் தண்டனை அளிப்பதற்கு அதிகாரம் கீழ்நிலை நீதிமன்றங்களுக்கும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. அத்துடன், உயர்

நீதிமன்றத்திற்கும், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்திற்கும் அரசியல் யாப்பின் மூலம் நீதிமன்ற அவமதிப்பு தொடர்பான அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

நீதிமன்ற அவமதிப்பு தொடர்பான ஏற்பாடுகள், நீதித்துறைத் தீர்வை அல்லது நீதிச் செயலை விமர்சனம் செய்வதற்கும், நீதிபதியின் சாட்டப்பட்ட தவறான நடத்தை பற்றி அதிகாரிகளின் கவனத்துக்கு கொண்டு வருவதற்குமான உரிமை உண்டென்பதை மறுப்பவையல்ல. அதேவேளை, தீர்ப்புகளையும் மற்றும் நீதித்துறை நடவடிக்கைகளையும் பொறுப்பற்றதாக விமர்சிப்பதனைத் தடுக்கின்ற ஏற்பாடுகளாகவே காணப்படுகின்றன.

சட்டத்தின் முறையான படிமுறைக் (Due Process of Law) கோட்பாட்டின் ஏற்பாடுகளையும், நீதித்துறைச் சுதந்திரத்திற்கு வலுச்சேர்க்கின்றவைகளாக அடையாளப்படுத்தலாம். சட்டத்தின் முறையான படிமுறை என்பது, நிலையான நன்கறிந்த நடப்படிமுறைகளைப் பின்பற்றாமல் நீதிமன்றத்தால் ஆள் எவருக்கும் எதிராக குற்றத் தீர்ப்பளிக்கப்படவோ அல்லது கட்டளை எதனையும் ஆக்கப்படவோ முடியாது என்பதனை வலியுறுத்துகின்றது. பாரபட்சமற்ற முறையில் நீதி நிர்வகிக்கப்படுவதற்கு வழக்கு ஒவ்வொன்றும் இயன்றவரை பகிரங்கமாக நடாத்தப்படல் வேண்டும். இது, 'நீதி புரியப்படுதல் மட்டுமன்றி, இவ்வாறு புரியப்படுவதாகக் காண்பிக்கப்படுதல் வேண்டும்' என்ற முதுமொழியின் பார்ப்பட்ட செயற்பாடாகும். சட்டத்தினுடைய முறையான படிமுறையில் மூன்று விடயங்கள் அடங்குகின்றன. அவை வருமாறு; நீதிமன்றங்கள் பகிரங்கமானவை, ஒவ்வொரு தரப்பினரும் தமது வாதத்தினை எடுத்துரைப்பதற்கான சந்தர்ப்பம் மற்றும் நீதிபதி பக்கச்சார்பற்றவராக இருத்தல்.

1978ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 106(1)இல் நீதிமன்றத்தின் பகிரங்கத் தன்மை தொடர்பில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. நீதிமன்றங்களின் திறந்த தன்மையானது, நீதித்துறையின் நடுநிலைமைக்கும், பொதுநலனிற்குமான சுயபாதுகாப்புக்களாக காணப்படுகின்றன. சுதந்திரமான நீதிமுறைச் செயற்பாடுகளுக்கான அத்தியாவசியமான மூலக்கூறுகளுள் ஒன்றாகவும், இவ் ஏற்பாடுகள் காணப்படுகின்றன (Cooray 1995, p: 493). இவ் ஏற்பாடுகளினால் மக்கள் மத்தியில் நீதித்துறை தொடர்பான நம்பிக்கைகள் கட்டியெழுப்பப்படுகின்றன. அது மட்டுமன்றி, நீதித்துறையில் ஏனைய தரப்புகள் ஆதிக்கம்செலுத்துவதனையும், அதன்வழி நீதிபதிகள் செயற்படுவதனையும் தடுப்பதற்கான வாய்ப்புகளையும் உருவாக்குகின்றன.

உயர் நீதிமன்றத்தின் அல்லது மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்தின் நீதிபதி எவரும் அரசியல் அமைப்பால் அல்லது ஏதாவது எழுதப்பட்ட சட்டத்தால் அல்லது ஜனாதிபதியினுடைய எழுதப்பட்ட அனுமதியுடனான அனுமதி தவிர, ஏதாவது சம்பளம் அல்லது சம்பளமற்ற, வருமானம் அல்லது இலாபம் பெறும் வேறெப்பதவியையும் புரிய முடியாது. அவர்கள் ஓய்வு பெற்ற பின்னர், ஜனாதிபதியின் விருப்பமின்றி சட்டத்தரணியாக பயிற்சி செய்ய முடியாது. அதேவேளை, இந்த நீதிபதிகளை எழுதப்பட்ட சட்டத்தின் கீழ் பொருத்தமான செயல்களைப் புரியும்படி ஜனாதிபதி கோரலாம். இவ் ஏற்பாடுகளானவை நீதிபதிகளது பக்கச்சார்பற்ற, சுதந்திரமான செயற்பாடுகளுக்கு வழிவகுக்கக்கூடியனவாகும். அதேவேளை, இவ் ஏற்பாடுகளானவை, நீதிபதிகளை ஜனாதிபதியின் நல் அபிப்பிராயத்தைப் பெறும்வகையில் செயற்படத்தூண்டுபவையாகவும் பொருள்கொள்ளப்பட வாய்ப்புகள் உள்ளன. இவ் வாதத்திற்கான தளத்தினைத் தருபவனவாக, ஓய்வு பெற்றபின்னர் சட்டத்தரணியாக செயற்பட ஜனாதிபதியின் அங்கீகாரம் தேவைப்படுகின்றமை மற்றும் ஜனாதிபதியினுடைய எழுதப்பட்ட அனுமதியுடனான அனுமதி தவிர, ஏதாவது சம்பளம் அல்லது சம்பளமற்ற, வருமானம் அல்லது இலாபம் பெறும் வேறெப்பதவியையும் புரிய முடியாது போன்ற ஏற்பாடுகள் தருகின்றன. மேலும் இதனை வலியுறுத்துவதுபோல் முன்னாள் நீதியரசர் விக்னேஸ்வரன் அவர்கள் 'இலங்கையில் நீதித்துறைச் சுதந்திரம்: உள்ளிருந்து ஓர் பார்வை' என்ற கட்டுரையில் (2012. பக்: 02) "அண்மைக்காலங்களில் நீதியரசர்களுக்கும் அவர்கள் தம் குடும்பத்தவர்களுக்கும் பதவியில் இருக்கும் போதும் அவர்கள் இளைப்பாறிய பின்னரும் பல்வித உலகாய நன்மைகளை நிறைவேற்றுத்துறை வழங்கி வருவதால் நீதியரசர்களின் சுதந்திரம் விலைபேசப்பட்டு வருகின்றது" எனக் குறிப்பிட்டுள்ளமையினையும் சுட்டிக்காட்டலாம்.

1978ஆம் ஆண்டின், இரண்டாம் குடியரசு யாப்பானது, நீதித்துறைச் சுதந்திரத்தினைப் பாதுகாப்பதற்கான ஏற்பாடுகளைக் கொண்டிருக்கின்ற போதும், அவ்யாப்பு நடைமுறைக்கு கொண்டுவரப்பட்ட காலத்தில் பல கசப்பான அனுபவங்களையும் நீதித்துறையைச்சார்ந்தவர்களுக்கு ஏற்படுத்தியதெனலாம். இந்நிலைப்பாடு ஏற்படுவதற்கான (அல்லது ஏற்படுத்துவதற்கான) வாய்ப்பினை யாப்பின் 163ஆம் உறுப்புரை வழங்கியிருந்தது. டெஸ்மன் பெர்னான்டோ அவர்கள், 'சுதந்திர இலங்கையில்

நீதித்துறையின் சுதந்திரம்' என்ற கட்டுரையில் அடையாளப்படுத்தியுள்ள இரு சம்பவங்கள் நீதித்துறையின் சுதந்திரத்துக்கு சாவுமணி அடிக்கும் ஏற்பாடுகளையும் இவ்யாப்பு தன்னக்தே கொண்டுள்ளமைக்கு சிறந்த உதாரணங்களாகும். அவற்றை இங்கே சுட்டிக்காட்டுவது பொருத்தமானதாகும்.

'குடியரசின் இரண்டாம் அரசியல் யாப்பின் 163ஆம் வாசகம் உயர் நீதிமன்ற நீதியரசர்கள் யாவரும் பிந்திய அரசியல் யாப்பு நடைமுறைக்கு வந்ததும் அப்பதவிகளில் தொடர்நதிருக்கமாட்டார்கள் எனத் தெரிவித்தது. 20 நீதியரசர்களைக்கொண்ட உயர் நீதிமன்றத்திற்குப் பதிலாக 11 நீதியரசர்களைக் கொண்ட ஓர் உயர் நீதிமன்றமும், 12 நீதியரசர்களைக்கொண்ட ஒரு புதிய மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றமும் உருவாகின. இந்த அரசியல் யாப்புக் கொண்டுவரப்பட்டபொழுது 19 உயர் நீதிமன்ற நீதியரசர்கள் இருந்தனர். பாதுகாப்பான பதவிக்காலம் என்ற கோட்பாட்டின்படி சிரேஷ்ட நீதிபதிகள் 11 பேர் உயர் நீதிமன்ற நீதிபதிகளாகவும் எஞ்சிய 8 நீதியரசர்களும் முதுமுறை ஒழுங்கின்படி, மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற நீதிபதிகளாக நியமனம் பெற்றிருத்தல் வேண்டும். அத்தகைய ஒழுங்கெதுவும் நடக்கவில்லை. 8 நீதியரசர்கள் வெளியிற் சென்றனர். ஒருவர் பதவி இறக்கப்பட்டார். மற்றவர்கள் மேலே சென்றனர்.5 மேல்நீதிமன்ற நீதியரசர்களும் வெளியே சென்றனர். 'நீதிபதிகளின் பாதுகாப்பான பதவிக்காலம்' என்ற கோட்பாடு மோசமாக மீறப்பட்டமை பற்றி இன்றுவரை எந்த விளக்கமும் அளிக்கப்படவில்லை. நீதித்துறை மோசமான அதிர்ச்சிக்கு உள்ளாகியதுடன் மனஉறுதி இழப்புக்கும் ஆளானது. புதிய உயர் நீதிமன்றம் முதன் முதலாக 1978 செப்டெம்பர் 11ஆம் திகதி அமர்ந்தபொழுது பிரதம நீதியரசர் சமரக்கோன் பின்வருமாறு பேசினார். "நானும் என் சகோதர நீதியரசர்களும் பழைய உயர்நீதிமன்றத்தின் உறுப்பினராயிருந்தோம். அந்த நீதிமன்றம் மதிப்புடன் மறைந்து மரியாதையுடன் அடக்கம் செய்யப்படுவதை விரும்பினோம்.ஆனால், அவ்வாறாக நடைபெறவில்லை....இனி என்ன நடக்குமோ நான் அறியேன்." உயர் நீதிமன்றத்தின் மீது பொதுமக்களும் சட்டத்தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தவர்களும்வைத்திருந்தநம்பிக்கை சிதறடிக்கப்பட்டுவிட்டது'

1983இல் மற்றுமொரு சம்பவம் நிகழ்ந்தது. அரசியலமைப்பிற்கான 13 சீர்திருத்தச் சட்டம் பாராளுமன்றத்தினால் நிறைவேற்றப்பட்டது. இத்திருத்தச் சட்டமானது புதியதொரு சத்தியப் பிரமாணத்தினை வேண்டியது (Wijenayake, p:87). அதாவது, அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களும், நீதிபதிகளும் தனிநாட்டுக் கோரிக்கையைத் தாம் ஆதரிக்கவில்லை என சத்தியம் செய்யுமாறு கேட்கப்பட்டனர். இந்த ஏற்பாடு கட்டாயமானதாக இருக்க வேண்டியதில்லை என உயர் நீதிமன்றம் தெரிவித்த போதிலும், நீதியரசர்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட திகதிக்குமுன் அவர்களை நியமிக்கும் அதிகாரம் உடையவர் முன் சத்தியம் செய்ய வேண்டும் எனச் சொல்லப்பட்டது. இதன்போது ஒரு நீதியரசரைத்தவிர (நீதியரசர் பிரிந்தா ரணசிங்க) மற்றைய நீதியரசர்கள் யாவரும் ஒருவர் முன் ஒருவர் சத்தியம் செய்து கொண்டனர். இவ்வாறு சத்தியம்செய்து கொண்ட நீதியரசர் யாவரும், தம் பதவிகளை இழந்தனர் என ஜெயவர்த்தனா அறிவித்தார். அத்துடன் நீதிமன்றங்களும், புதுக்கடையிலுள்ள நீதியரசர்களின் அறைகளும் சங்கிலியிட்டுப் பூட்டப்பட்டன. பிரதம நீதியரசர் அறைகூட, அவர் புகமுடியாதபடி பூட்டப்பட்டது. இந்த அவமானப்படுத்தும் நடவடிக்கை ஒரு கிழமையாக நடந்தபின், அந்த நீதியரசர்கள் மீண்டும் நியமிக்கப்பட்டனர் (Desmond Fernando, p:148).

நீதிபதிகளின் பாதுகாப்பு தொடர்பில் காத்திரமான ஏற்பாடுகள் வேண்டப்படுகின்றன. இல்லையேல், நீதிபதிகள் அச்சமின்றி நீதிக்கூறுமுடியாமல் போகலாம். பதவிப் பாதுகாப்பு மட்டுமன்றி, அவர்களது உடல், உயிர் என்பவற்றிற்கான பாதுகாப்புகள் தொடர்பிலும் சிரத்தைபுடன் கவனம் எடுக்கப்பட வேண்டும். இலங்கையில், நீதிபதிகளுக்குப் பல மட்டங்களிலும் அச்சுறுத்தல் விடுக்கப்படுகின்றமையினை நடைமுறையில் காணலாம்.

1983ஆம் ஆண்டில் நடந்த ஒரு சம்பவம், நீதிபதிகளது பாதுகாப்பு தொடர்பில் காணப்பட்ட கவனயினத்தினைச் சுட்டிக்காட்டுவதற்கு சிறந்த உதாரணமாகும். 1983 ஜூன் 11ஆம் திகதி அரசாங்கத்திற்கு சொந்தமான பேருந்து மூலம் கொண்டுவரப்பட்ட தடியர்கள் உயர் நீதிமன்ற நீதியரசர்களின் வீடுகளுக்கு கல்வீச்சினை மேற்கொண்டனர். இதன்போது, நீதியரசர்கள் பொலிஸ் உத்தியோகத்தர்களைத் தொடர்புகொண்டு அறிவித்தபோதும், அவர்கள் அதனைக் கவனத்தில் எடுத்துச் செயற்படுவதில் தவறியிருந்தனர். இச்சம்பவம்

நடந்த இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு இந்நீதியரசர்களால் பொலிஸ் உபபரிசோதகர் (Police Sub-Inspector) ஒருவரிடம் சட்டமுறையற்ற கைது தொடர்பில் விசாரணை செய்து 25,000 ரூபா அபராதம் விதிக்கப்பட்டிருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும் (Wijenayake 2008, p:39-40). மேலும், 2004ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 20ஆம் திகதி, மேல் நீதிமன்றத்தின் நீதிபதி சரத் அம்பேயிடிடி அவர்களும், அவரது மெய்ப்பாதுகாவலர் உபாலி அவர்களும் கொலைசெய்யப்பட்ட சம்பவமானது, பாதுகாப்புத் தொடர்பில் காணப்படுகின்ற பலவீனத்தன்மையினை எடுத்துக்காட்டியது. அம்பேயிடிடி கொலை தொடர்பில் கருத்துத் தெரிவித்த முன்னாள் பிரதம நீதியரசர் சரத் என்.சில்வா அவர்கள், (Daily News, Saturday November 2004) “அச்சமற்ற நீதித்துறை உத்தியோகத்தர் ஒருவர் இருந்தார். அவருடைய மரணம் நீதித்துறைக்கு மிகப்பெரிய இழப்பு” என்ற கருத்தினை வெளியிட்டிருந்தமை சுட்டிக்காட்டத்தக்கது.

17ஆவது திருத்தம் கொண்டுவரப்படுவதற்கு முன்பு ஜனாதிபதிக்கு, நீதிபதிகளது நியமனம் தொடர்பில் காணப்படுகின்ற அதிகாரமானது, முழுநிறைவானதா? அல்லது ஏதாவது மட்டுப்பாடுகளுக்கு உள்ளானதா? என்ற வினாக்கள் எழுப்பப்பட்டன. சில்வா எதிர் பண்டாரநாயக்க (Silva vs Bandaranayake) வழக்கில் இவை ஆராயப்பட்டன. ஏழு நீதியரசர்களைக் கொண்ட குழாமினரினால் வழக்கு விசாரணைக்கு எடுக்கப்பட்டது. நீதியரசர் மார்க் பெர்னான்டோ அவர்கள், பின்வரும் பொருள்படத்தக்க வகையில் தனது தீர்ப்பினை வழங்கியிருந்தார்.

உறுப்புரை 107ஆனது, நீதிபதிகளின் நியமனம் தொடர்பில் ஜனாதிபதியின் அதிகாரத்தின் மீது மட்டுப்பாடுகள் (Restrictions) விதிக்கவில்லை. அத்துடன், இது தொடர்பாகவருடனும் கலந்தாலோசனை நாடாத்துதல் பற்றியும் இவ் உறுப்புரையில் வெளிப்படுத்தப்படவில்லை. உறுப்புரை 107இல் குறிப்பிட்ட நோக்கம் பூர்த்தி செய்யப்படுவதற்கமைவாக, நிருவாகத்துறைக்கும், நீதித்துறைக்குமிடையே நிச்சயமாக கூட்டுறவு காணப்பட வேண்டும். உறுப்புரை 107ஆனது முடிவெடுப்பதில் சுதந்திரமும், அதிகாரமும் கொண்ட தனியுரிமையினை ஜனாதிபதிக்கு வழங்குகின்ற, அதேவேளை முரண்பட்ட நிலைமையினை ஏற்படுத்துவதாக அமைந்ததல்ல. அத்துடன், வரையறைக்கு உட்பட்டு பிரயோகிக்க வேண்டியதாகும். அவ்வதிகாரம் பகுத்தறிவுக்குட்பட்டது, முழுமையானதல்ல. உதாரணமாக, ஜனாதிபதியினால் நியமிக்கப்பட்ட நபர் தகைமையற்றவர், இலங்கைப் பிரஜை அல்லாதவர், பராயயதை அடையாதவர், வழக்கறிஞர் குழாமிலிருந்து நீக்கப்பட்டவர், சட்டத்தரணி அல்லாதவர், போக்கிரித்தனம் கொண்டவர், குற்றவாளி என சட்டநடவடிக்கைக்குப் பின்பு தீர்மானிக்கப்பட்டவர் எனப்பின்பு அடையாளம் காணப்பட்டால் சந்தேகத்திற்கிடமின்றி அவ் நியமனமானது குறைபாடுடையதாகும். இக் கருத்துக்களுடன் நீதியரசர் அமரசிங்க அவர்களும், நீதியரசர் வட்டுகொடபிட்டிய அவர்களும் மற்றும் நீதியரசர் விஜேதுங்க அவர்களும் உடன்பட்டனர் (Jayampathy Wickramaratne 2007, p:81). இத்தகைய விளக்கங்கள், ஜனாதிபதியானவர் தான்தோன்றித்தனமான முறையில் நீதிபதிகளை நியமிக்கும் அதிகாரத்தினை உறுப்புரை 107 வழங்கவில்லை என்ற கருத்தினை வெளிப்படுத்தின.

அதேவேளை இவ்வழக்கில் நீதியரசர் பெரேரா அவர்கள், உறுப்புரை 107(1) இன் பிரகாரம், ஜனாதிபதி நியமனங்களை மேற்கொள்கின்றபோது கலந்தாலோசனை மேற்கொள்வதற்கான தேவைப்பாடுகள் இடம்பெறவில்லை. எனினும், உறுப்புரை 44,45 மற்றும் 46 என்பவற்றிலே அவர் விரும்புகின்றபோது கலந்தாலோசனை நடத்தலாம் என்ற ஏற்பாடுகள் காணப்படுகின்றன. ஆக, உறுப்புரை 107(1)இன் மூலம் நீதியரசர்களது நியமனம் தொடர்பில் காணப்படுகின்ற அதிகாரத்திற்கு மட்டுப்பாடுகள் இல்லை எனக் குறிப்பிட்டார் (Lakshman Marasinhe 1998, p:86-85).

அரசியலமைப்பிற்கான 17வது திருத்தச்சட்டத்தின் பிரகாரம், அரசியலமைப்புப் பேரவையானது ஜனாதிபதி பரிந்துரை செய்கின்றவர்களது பெயர்களை அங்கீகரிக்காது விட்டால், அவர்களனை ஜனாதிபதி நியமிக்க முடியாது. குறிப்பாக, பிரதம நீதியரசர், உயர் நீதிமன்றின் நீதியரசர்கள், மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றின் தலைவர், ஏனைய நீதிபதிகள் மற்றும் நீதிச்சேவை ஆணைக்குழுவின் தவிசாளர் தவிர்ந்த ஏனைய உறுப்பினர்கள் போன்றோரை நியமிக்கின்றபோது, அங்கீகாரத்தினை வழங்கும் அதிகாரத்தினை அரசியலமைப்புப் பேரவை கொண்டுள்ளது. அதேவேளை பதினேளாவது திருத்தம் சிறந்த முறையில் நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை என்பது துரதிஸ்டவசமான நிகழ்வாகும். மட்டுமன்றி ஜனாதிபதியின் அதிகாரத்தினை மேலும் வலுப்படுத்தும் வகையில் பதினெட்டாம் திருத்தம் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளமை வரவேற்கத்தக்க ஒரு விடயமுமல்ல. அதாவது 18ஆவது அரசியல் யாப்புத் திருத்தத்தின் கீழ் மேன்முறையீட்டு நீதிமன்ற

நீதிபதிகளும், நீதியரசர்களும் ஜனாதிபதியின் தன்னிச்சையான தேர்வின் அடிப்படையிலேயே நியமிக்கப்படுகின்றார்கள் (விக்ஸேவரன் 2012, பக்:02).

முடிவுரை

எந்தவொரு நாட்டிலும் வலுவேறாக்கக் கோட்பாட்டினை முழுமையாக நடைமுறையில் காணமுடியாது. இந்நிலைப்பாடு இலங்கைக்கு மாத்திரம் விதிவிலக்கல்ல. ‘சமநிலைத்தலையீடு’ என்ற பெயரில், ஒரு துறையின் அதிகார மேலாதிக்கத்திற்கு வழியமைக்கக் கூடிய ஏற்பாடுகளை இலங்கை அரசியலமைப்புகள் உள்வாங்கியிருந்தமை கண்கூடு. 1972ஆம் ஆண்டு யாப்பில் தேசியரசுப் பேரவையிடம் அதிகாரக் குவிப்புக் காணப்பட்டது. 1978ஆம் ஆண்டின் யாப்பின் கீழ் சட்டத்துறை, நீதித்துறை என்பவற்றில் நிருவாகத்துறையினைச் சார்ந்த ஜனாதிபதி, குறிப்பிடத்தக்க அதிகாரத்தினைக் கொண்டிருப்பதனைக் காணலாம். இந்நிலைப்பாடு ‘அதிகார வேறாக்கக் கோட்பாட்டின் நடைமுறைத் தன்மையினை நீதித்துறைச் சுதந்திரத்தில் மாத்திரமே காணமுடியும்’ என்ற கருத்தினை நடைமுறைச் சாத்தியமற்றதாக மாற்றக்கூடியது. ஆக, ஒரு துறையினைவிட மற்றைய துறை மேலாதிக்கம் பெறும் வகையில் தலையீடு இருக்கக் கூடாது. அவ்வாறிருப்பின், அது உண்மையான சமநிலைத் தலையீடல்ல. இத்தன்மைகொண்ட தலையீடு நீதித்துறைச் சுதந்திரத்தினைப் பாதிப்பதாகவும் அமைந்துவிடலாம்.

ஏனைய துறைகளிலிருந்து நீதித்துறை விடுபட்டிருப்பது மாத்திரம் நீதித்துறைச் சுதந்திரத்திற்கான காத்திரமான, முழுமையான வழிமுறைகள் எனக் கூறிவிட முடியாது. மாறாக, நீதிபதிகள் எந்தவித முறைகேடான ஆதிக்கத்திற்கும் உட்படாவண்ணம், தமது முடிவை ஆக்கக்கூடியதாக இருக்கும் ஒரு சூழ்நிலையினை தோற்றுவிப்பதற்கு நீதித்துறையினைச் சார்ந்தவர்களினது அர்ப்பணிப்பும் அவசியமானதாகும். அத்துடன், அவர்களுடைய பணி, சம்பளம், உடல், உயிர், சொத்துக்கள் மற்றும் கௌரவம் என்பவற்றுக்கான பாதுகாப்புக்களும் அவசியமானவையாகும். தற்போது நடைமுறையிலுள்ள அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை மூன்றின் பிரகாரம் மக்களுடைய இறைமை மக்களிடமே காணப்படுகின்றது. மக்களது நீதித்துறைத் தத்துவமானது (பாராளுமன்றத்தினதும், அதன் உறுப்பினர்களதும் சிறப்புரிமைகள் விடுபாட்டுரிமைகள், தத்துவங்கள் தவிர்ந்த) பாராளுமன்றத்தினால் உருவாக்கப்பட்டு தாபிக்கப்பட்ட அல்லது அரசியலமைப்பினால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட சட்டத்தினால் உருவாக்கப்பட்டு தாபிக்கப்பட்ட நிதிமன்றங்கள், நியாயசபைகள், நிறுவனங்கள் ஆகியன மூலம் பாராளுமன்றத்தினாலும் பிரயோகிக்கப்படலாம் என ஏற்பாடு செய்துள்ளது. ஆக, சட்டத்துறை, நிருவாகத்துறை, நீதித்துறை அனைத்துமே மக்கள் இறைமைத் தத்துவம் விளக்கிக்கூறுகின்ற மக்கள் நலன்பேண் அடிப்படையிலே செயற்படவேண்டும். துரதிஷ்டவசமாக ‘மக்கள் இறைமைத் தத்துவத்தின் நோக்கத்தினை முறியடிக்கும் நிகழ்வுகள் அறங்கேறுகின்றமையும், அவ் இறைமையினைப் பிரயோகிக்கின்ற நிறுவனங்கள் தமக்கிடையே முரண்பட்டு செயற்படுகின்றமையும் மக்கள் மத்தியில் நம்பிக்கையற்ற தன்மையினை உருவாக்குகின்றன. இறுதியாக, மக்களது உரிமைகளைப் பாதுகாக்கவும், பேணவும் நீதித்துறைச் சுதந்திரம் அத்தியாவசியமானது. இத்தகைய நீதித்துறைச் சுதந்திரம் நீதித்துறைச் சுதந்திரம் பற்றிப் பேசுகின்ற போது, நீதித்துறையினைச் சார்ந்தோரும் சட்டத்தின் முன்னிலையில் சமமானவர்கள் என்ற தத்துவம் நிலைநிறுத்தப்பட வேண்டும். அவர்கள் எல்லாவற்றிலும் இருந்து சுதந்திரமானவர்கள் என்ற வரவேற்க முடியாத வரப்பிரசாதத்தினைப் பெற்றவர்கள் அல்ல, மாறாக தாம் புகின்ற செயற்பாடுகளுக்கு பொறுப்புக்கூறும் கடப்பாடு உடையவர்கள் என்பதனையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

துணைநூற்பட்டியல்

அம்பலவாணர் சிவராஜா, 2006, *இலங்கை அரசியல்*, கொழும்பு-சென்னை: குமரன் புத்தக இல்லம்.

இராமசாமி, பி., *ஓப்புமை அரசாங்கங்கள்*. மெட்ராஸ்: தமிழ் நாடு நூல் வெளியீட்டு கழகம்.

விக்னேஸ்வரன்., 2012, *இலங்கையில் நீதித்துறைச் சுதந்திரம்: உள்ளிருந்து ஓர் பார்வை*. ந்தம்-இதழ் 3. சட்டமாணவர் சங்கம்-யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம். யாழ்ப்பாணம்.

செல்வகுணபாலன், செ., 2007, *இலங்கைச் சட்டங்கள் ஓர் அறிமுகம்*. கொழும்பு-சென்னை: குமரன் புத்தக இல்லம்.

Cooray, J.A.L., 1995, *Constitutional and Administrative Law of Sri Lanka*. Colombo: Sumathi Publishers.

Cooray, L.J.M., 2005, *Constitutional Government in Sri Lanka 1796-1977*, Sri Lanka: A Stamford Lake Publication.

Basil Fernando., 2009, *Recovering the authority of public institutions: A resource book on law and human rights in Sri Lanka*. Hong Kong: Asian Human Rights Commission.

Daniel C. and Joanne Lee., 1998, *The Rule of Law and the independence of the Judiciary*. Canada: The International centre for Criminal Law Reform and Criminal Justice Policy.

Desmond Fernando., Independence of Judiciary in Sri Lanka. In Gnana Moonesinghe (edd), *Sri Lanka -Towards Nation Building*. Colombo: Shramaya.

De Silva. H.L., 2008, *Sri Lanka: A Nation in Conflict: Threats to Sovereignty, Territorial Integrity*. Boralesgamuwa: Democratic governance and Peace.

Jayampathy Wickramaratne., 2007, *Fundamental Rights in Sri Lanka*. Sri Lanka: A Stamford Lake Publication.

Kapur, A.C., 2009, *Principle of Political Science*. New Delhi: S.Chand & Company Ltd.

Kulatunga, K.M.M.B., 2005, *Disorder in Sri Lanka*. Nugegoda.

Perera, N.M., 1978, *Critical Analysis of the New Constitution of Sri Lanka Government*. Colombo: Star Press.

Parliament of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka., 1987, *Constitution of Democratic Socialist Republic of Sri Lanka-1978*, Colombo: Government Printing Cooperation.

Parliament of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka, 1987, *Provincial Councils Act, No.42 of 1987*, Colombo: Government Printing Cooperation.

Ruana Rajapakse, 2008, *A Guide to Current Constitutional Issues in Sri Lanka*, Rajagiriya, Sri Lanka: Citizens' Trust.

The Constitution of the Socialist Democratic Republic of Sri Lanka 1972, Government Publication.

Visvalingam, A.C., 2011, *Good Governance and the Rule of Law*. Colombo: Citizens' Movement for Good Governance.

Zafullah, H.M., 1981, *Sri Lanka's Hybrid Presidential and Parliamentary System and The Separation of Powers Doctrine*. Kuala Lumpur: University of Malaya Press.

Daily News, Saturday November 2004.